

DZIENNIK URZĘDOWY

WOJEWÓDZTWA LUBELSKIEGO

Lublin, dnia 28 września 2021 r.

Poz. 3915

Sygn. akt II SA/Lu 76/21

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 29 czerwca 2021 r.

Wojewódzki Sąd Administracyjny w Lublinie w składzie następującym:

Przewodniczący	Sędzia WSA Joanna Cylc-Malec (sprawozdawca)
Sędziowie	Sędzia WSA Bogusław Wiśniewski
	Asesor sądowy Marcin Małek

po rozpoznaniu w Wydziale II w dniu 29 czerwca 2021 r.

sprawy ze skargi Prokuratora Rejonowego w Radzynie Podlaskim

na uchwałę Rady Gminy Kąkolewnica

z dnia 10 czerwca 2020 r., nr XXII/142/2020

w przedmiocie Regulaminu utrzymania czystości i porządku na terenie Gminy Kąkolewnica

I. stwierdza nieważność zaskarżonej uchwały w części obejmującej § 8, § 13 ust. 1 jej załącznika w postaci Regulaminu utrzymania czystości i porządku na terenie Gminy Kąkolewnica;

II. w pozostałej części skargę oddala.

Na oryginale właściwe podpisy; za zgodność z oryginałem.

Sygn. akt II SA/Lu 76/21

Uzasadnienie

W dniu 28 stycznia 2021 r. do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Lublinie wpłynęła skarga Prokuratora Rejonowego w Radzynie Podlaskim na uchwałę Nr XXII/142/2016 Rady Gminy Kąkolewnica z dnia 10 czerwca 2020 r. „Regulamin utrzymania czystości i porządku na terenie Kąkolewnica” (Dz. Urz. Woj. Lub. z dnia 16 czerwca 2020 r., poz. 3352). Prokurator domagał się na podstawie art. 147 § 1 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. - Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (t. j. Dz. U. 2019 r., poz. 2325), dalej jako „p.p.s.a.” stwierdzenia nieważności tej uchwały w zakresie objętym: § 4 ust. 2, § 8, § 9 ust. 1 i 2, § 13 ust. 1, ust. 2, ust. 5, § 14 ust. 3 pkt 1, § 14 ust. 3 pkt 3.

Rozstrzygnięciu temu Prokurator zarzucił: 1. wprowadzenie w § 4 ust. 2 regulaminu ograniczeń w zakresie napraw pojazdów samochodowych w sposób wykraczający poza zakres delegacji ustawowej; 2. nałożenie w § 8 regulaminu na właścicieli nieruchomości obowiązku umieszczenia pojemników na odpady o określonej godzinie w miejscu, dostępnym dla osób korzystających z pojemnika i worka oraz przedsiębiorcy odbierającego odpady, bez konieczności otwierania wejścia na teren nieruchomości lub, w przypadku braku takiej możliwości, wystawienia ich w dniu odbioru przed wejście na teren nieruchomości, a także obowiązków związanych z zabezpieczeniem worków przed rozrywaniem przez zwierzęta i pojemników obowiązku przed przewróceniem przez wiatr; 3. nieuzasadnione powtórzenie § 9 ust. 1 i 2 w zmodyfikowanej formie regulacji z art. 5 ust. 1 pkt 1 ustawy *o utrzymaniu czystości i porządku w gminach* (dalej: u.c.p.g.), dotyczącej konieczności utrzymania pojemników na odpady w odpowiednim stanie technicznym, sanitarnym i porządkowym co stanowiło naruszenie także § 118 w zw. z § 137 Rozporządzenia Rady Ministrów w sprawie Zasad Techniki Prawodawczej z dnia 20 czerwca 2002 r. (Dz. U. Nr 100, poz. 908); 4. nałożenie § 13 ust. 1 regulaminu na właścicieli i opiekunów zwierząt domowych obowiązku utrzymywania tych zwierząt w sposób nie stwarzający uciążliwości lub zagrożenia dla osób znajdujących się w sąsiednich lokalach lub nieruchomościach; 5. nałożenie § 13 ust. 2 regulaminu na właścicieli bezwzględne obowiązku wyprowadzenia psów na uwięzi zaś psów należących do ras psów agresywnych wyłącznie na smyczy i w kagańcu; 6. nałożenie § 13 ust. 5 regulaminu na właścicieli i opiekunów zwierząt domowych obowiązku usunięcia zanieczyszczeń spowodowanych przez te zwierzęta na terenie przeznaczonym do użytku publicznego; 7. nałożenie § 14 ust. 3 pkt 1 regulaminu obowiązku utrzymywania zwierząt gospodarskich w sposób nie stanowiący uciążliwości dla innych osób zamieszkujących na nieruchomości lub nieruchomościach sąsiednich; 8. nałożenie § 14 ust. 3 pkt 3 regulaminu na właścicieli zwierząt gospodarskich obowiązku usuwania odchodów zwierzęcych, resztek karmy lub ściółki pozostawionych na ulicach, placach i w innych miejscach publicznych.

W uzasadnieniu Prokurator wskazał, że jako podstawę prawną powzięcia uchwały wskazano art. 18 ust. 2 pkt 15, art. 40 ust. 1 i art. 41 ust. 1 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. *o samorządzie gminnym* oraz art. 4 ust. 1, ust. 2, ust. 2a pkt 4 ustawy z dnia 13 września 1996 r. *o utrzymaniu czystości i porządku w gminach*. Przepis ten upoważnia radę gminy do uchwalenia, po zasięgnięciu opinii państwowego powiatowego inspektora sanitarnego, regulaminu utrzymania czystości i porządku na obszarze gminy w zakresie określonym w art. 4 ust. 1 u.c.p.g. Wskazane w nim elementy mają przy tym charakter wyczerpujący, nie jest zatem dopuszczalna wykładnia rozszerzająca zastosowania tego przepisu w odniesieniu do innych kwestii, które nie zostały w nim wymienione (por. wyrok NSA z dnia 8 listopada 2012 r., sygn. akt II OSK 2012/12). Nie pozwala również prawodawcy lokalnemu na podejmowanie regulacji w inny sposób niż wskazany przez ustawodawcę, gdyż oznaczałoby to wykroczenie poza zakres delegacji ustawowej. Prokurator zarzucił, że obowiązki oraz zakazy określone w wyżej wymienionych przepisach uchwały zostały nałożone na właścicieli nieruchomości z przekroczeniem ustawowego upoważnienia. Brak jest podstaw prawnych do unormowania w uchwale jako akcie prawa miejscowego o charakterze generalnym i abstrakcyjnym, uregulowań które nie znajdują umocowania w art. 4 ust. 2 u.c.p.g.

Zdaniem prokuratora przepis § 4 ust. 2 regulaminu został sformułowany z naruszeniem przepisu art. 4 ust. 2 pkt 1 lit. c (aktualnie lit. d) u.c.p.g. Rada gminy jest zobligowana do wskazania warunków, w jakich naprawy pojazdów są dopuszczalne, nie zaś do ich ograniczania do określonych rodzajów, np. do „doraźnych” napraw. Zezwolenie na przeprowadzanie poza warsztatami naprawczymi wyłącznie określonego rodzaju napraw prowadzi do naruszenia delegacji ustawowej, ograniczając przy tym w sposób nieuprawniony zakres dozwolonych zachowań (por. wyrok WSA w Kielcach z 27.02.2020 r., II SA/Ke 1008/19, LEX nr 2924620). Ponadto, przez swoje sformułowanie przywołany przepis regulaminu, wkracza w materię unormowaną w art. 144 kc. Przepis ten nakazuje właścicielowi nieruchomości powstrzymywanie się od działań, które

zakłócałyby korzystanie z nieruchomości sąsiednich ponad przeciętną miarę, wynikającą ze społeczno - gospodarczego przeznaczenia nieruchomości i stosunków miejscowych. Nie budzi wątpliwości, iż ograniczenia przewidziane regulaminem są dalej idące albowiem de facto zakazują wszelkich działań związanych z naprawą pojazdów, powodujących powstanie jakichkolwiek uciążliwości dla nieruchomości sąsiednich, a nie tylko takich, które przekraczałyby określoną "przeciętną miarę" (zob. wyrok WSA w Poznaniu z 7.07.2020 r., IV SA/Po 397/20, LEX nr 3033001).

Prokurator wskazuje na podobieństwo argumentacji odnośnie § 8 Regulaminu zawierającego szczegółowe obowiązki dotyczące warunków umiejscowienia pojemników, do których zbierane są odpady. Ustawodawca w przepisie art. 4 ust. 2 pkt 2 u.c.p.g. przyznał radzie gminy kompetencję do określenia w przedmiotowym regulaminie rodzaju i minimalnej pojemności pojemników przeznaczonych do zbierania odpadów komunalnych na terenie nieruchomości oraz na drogach publicznych, warunków rozmieszczania tych pojemników i ich utrzymania w odpowiednim stanie sanitarnym, porządkowym i technicznym. W przepisie tym mowa jest zatem wyłącznie o kompetencji do określenia warunków utrzymywania pojemników przeznaczonych do zbierania odpadów w odpowiednim stanie sanitarnym, porządkowym i technicznym, nie zaś do formułowania wymagań w tym zakresie w odniesieniu do miejsc, w których umiejscowione mają być te pojemniki. Wzmiankowane przepisy regulaminu nakładające na właścicieli nieruchomości szczególnie obowiązki dotyczące warunków umiejscowienia pojemników do zbierania odpadów nie mają umocowania w ustawie, a wkraczają w prawo własności, gdyż to od właściciela zależy, w którym miejscu nieruchomości będzie przechowywał ww. urządzenia. Kwestie związane z opróżnianiem pojemników przez właściwą jednostkę, w tym związane z dostępnością tych pojemników, winny być z kolei uregulowane w umowie dotyczącej wywozu odpadów komunalnych.

Jak wywodzi dalej Prokurator w § 9 ust. 1 i 2 regulaminu zobowiązano właścicieli nieruchomości do utrzymywania pojemników na odpady w odpowiednim stanie technicznym, sanitarnym i porządkowym, co stanowi powtórzenie zapisu ustawowego zawartego w art. 5 ust. 1 pkt 1 u.c.p.g. z modyfikacją jego treści. Powyższy przepis ustawy nakłada na właścicieli pierwotny obowiązek wyposażenia nieruchomości w pojemniki i utrzymywania tych pojemników w odpowiednim stanie sanitarnym, porządkowym i technicznym. Nałożenie tego samego obowiązku w regulaminie oznacza powtórzenie regulacji ustawowej oraz nieuprawnioną jego modyfikację. Powyższy zabieg stanowi także naruszenie § 118 w zw. z § 137 Rozporządzenia Rady Ministrów w sprawie *Zasad Techniki Prawodawczej* z dnia 20 czerwca 2002 r. (Dz. U. Nr 100, poz. 908).

W zakresie § 13 ust. 1 regulaminu Prokurator podał, że nie znajduje uzasadnienia obowiązek utrzymywania zwierząt domowych w sposób niestanowiący zagrożenia lub uciążliwości dla ludzi. Takie sformułowanie przepisu, w sposób zbyt ogólny, niesprecyzowany i niedookreślony nakłada wymagania względem osób utrzymujących zwierzęta domowe. Ustawodawca w art. 4 ust. 2 pkt 6 u.c.p.g. upoważnił radę gminy do określenia „szczegółowych obowiązków” osób utrzymujących zwierzęta domowe, w tym właśnie w zakresie „ochrony przed zagrożeniem” ze strony zwierząt. Redakcja przepisu § 13 ust. 2 regulaminu jest nieprecyzyjna, albowiem w istocie nie wiadomo, jakie konkretnie obowiązki zostały nałożone na właścicieli zwierząt domowych. Należy przy tym wskazać, że z art. 77 k.w. wynika obowiązek zachowania zwykłych lub nakazanych środków ostrożności przy trzymaniu zwierząt. Natomiast co do kwestii uciążliwości to w sądownictwie administracyjnym zwraca się uwagę, że w zasadzie nie jest możliwe zapewnienie, by zwierzęta nie powodowały żadnych hałasów, jednak nie każdy hałas będzie powodował uciążliwości, a więc sytuację ciężką do zniesienia na co dzień.

Prokurator podał, że analogiczne stanowisko należy zająć w odniesieniu do zawartego w § 14 ust. 3 pkt 1 regulaminu obowiązku utrzymywania zwierząt gospodarskich w sposób niestanowiący uciążliwości dla innych osób lub nieruchomościach sąsiednich.

Nie posiada ustawowego umocowania także nałożenie w § 13 ust. 2 regulaminu na właścicieli bezwzględne obowiązku wyprowadzenia psów na uwięzi, zaś psów należących do ras psów agresywnych wyłącznie na smyczy i w kagańcu. Podkreślenia wymaga, iż nakładanie obowiązków na właścicieli utrzymujących zwierzęta domowe co do zasady jest zgodne z celem art. 4 ust. 2 pkt 6 u.c.p.g. Niemniej jednak obowiązki te muszą pozostawać w zgodzie z zasadą proporcjonalności wyrażoną w art. 31 ust. 3 Konstytucji RP. Analizowany przepis regulaminu został sformułowany w sposób kategoriyczny i niedopuszczający wyjątków, nie uwzględniając specyficznych cech biologicznych, wieku, stanu zdrowia, fizjologii zwierząt, jak również bardziej rygorystycznie niż przewidziane to zostało w ustawach.

Prokurator powołał się przy tym na stanowisko NSA, zgodnie z którym wprowadzenie generalnego nakazu wyprowadzania psów na smyczy i w kagańcu, niezależnie od cech i innych uwarunkowań fizycznych zwierzęcia może prowadzić do działań niehumanitarnych. Sąd podkreślał przy tym, iż ograniczenia uprawnień właściciela psa, bądź nałożenie na niego dodatkowych obowiązków, muszą być wprowadzane z poszanowaniem zasady proporcjonalności. Postanowienia regulaminu niepozwalające na uwzględnienie specyficznych sytuacji i tym samym niekiedy nadmierne, w rezultacie prowadzące do sankcji karnych, mogą tę zasadę naruszać, tym bardziej gdy nakazane tym aktem prawa miejscowego środki ostrożności przy trzymaniu zwierzęcia mogą być uznane za bardziej rygorystyczne niż środki przewidziane ustawami i innymi aktami prawa miejscowego (por. wyrok NSA z 13.09.2012 r., II OSK 1492/12, LEX nr 1971175). W tym kontekście należy zauważyć, że zgodnie z art. 77 Kodeksu wykroczeń "Kto nie zachowuje zwykłych lub nakazanych środków ostrożności przy trzymaniu zwierzęcia, podlega karze grzywny do 250 złotych albo karze nagany". Natomiast w art. 10a ust. 3 ustawy z 21 sierpnia 1997 r. *o ochronie zwierząt* (Dz. U. z 2019 r. poz. 122) wprowadzono zakaz puszczania psów bez możliwości ich kontroli i bez oznakowania umożliwiającego identyfikację właściciela lub opiekuna.

Prokurator powołał się nadto na wyrok NSA z dnia 27 czerwca 2017 r. (sygn. akt II OSK 3039/15 LEX nr 2380250) i wskazał, że spełnienie warunku panowania nad zwierzęciem w stopniu gwarantującym bezpieczeństwo publiczne nie wymaga zawsze np. spacerowania z psem znajdującym się na smyczy lub w kagańcu. Prowadzenie na smyczy i w kagańcu psów niektórych ras także może nie zapewniać bezpieczeństwa. Ponadto, niektóre psy, niebędące na liście ras niebezpiecznych, a wykazujące agresywność, powinny być prowadzone na smyczy i w kagańcu. Trudno natomiast wymagać od właściciela używania kagańców wobec psów, które ze względu na swoją wagę i wielkość mogą być z łatwością trzymane na smyczy. Zwykle środki ostrożności przy trzymaniu zwierzęcia określa się jako tradycyjne, przyjęte zwyczajowo, naturalne dla danego gatunku zwierzęcia, dodatkowo uzależnione od jego cech osobniczych i ewentualnego, potencjalnego zagrożenia. Środki nakazane to środki, o jakich mowa w wielu ustawach, m.in. w ustawie z 21 sierpnia 1997 r. *o ochronie zwierząt* czy w rozporządzeniu Ministra Spraw Wewnętrznych i Administracji z 28 kwietnia 2003 r. *w sprawie wykazu ras psów uznawanych za agresywne*. W ustawie tej przez "humanitarne traktowanie zwierząt" rozumie się traktowanie uwzględniające potrzeby zwierzęcia i zapewniające mu opiekę i ochronę.

W zakresie § 14 ust. 3 pkt 3 regulaminu Prokurator wskazał, że nałożono na właścicieli zwierząt gospodarskich obowiązek usuwania odchodów zwierzęcych, pozostałości karmy lub ściółki pozostawionych na ulicach, placach i innych miejscach publicznych. Jednocześnie analogiczny obowiązek w zakresie usunięcia zanieczyszczeń spowodowanych przez zwierzęta nałożono § 13 ust. 5 regulaminu na właścicieli i opiekunów zwierząt domowych. Wskazane nakazy zostały unormowane przepisami rangi ustawowej. Mieszczą się one w dyspozycji czynów zabronionych wynikających z powszechnie obowiązującego prawa, tj. art. 145 k.w. oraz art. 91 k.w. Ponadto obowiązek usuwania odchodów zwierząt z nieruchomości obciąża właścicieli, posiadaczy lub zarządzających nieruchomościami zgodnie z dyspozycją art. 22 ust. 1 pkt 4 ustawy z dnia 5 grudnia 2008 r. *o zapobieganiu oraz zwalczaniu zakażeń i chorób zakaźnych u ludzi* (tekst jedn.: Dz. U. z 2020 r. poz. 1845). Skoro zatem kwestia obowiązku usuwania zanieczyszczeń spowodowanych przez zwierzęta, w tym także gospodarskie uregulowana została przepisami rangi ustawy, brak było podstaw do regulowania tej kwestii akcie prawa miejscowego jakim jest regulamin.

W odpowiedzi Gmina Kąkolewnica wniosła o oddalenie skargi w całości. W uzasadnieniu, powołując się na definicje słownikowe, wskazała na różnicę między znaczeniem słów „wymagania” i „warunki”, z czego wywodzi prawidłowość regulacji. Podała, że z brzmienia art. 4 ust. 2 pkt 1 lit. d u.c.p.g. wynika, że ustawodawca na wszystkich nieruchomościach dopuszcza mycie i naprawy pojazdów samochodowych poza myjniami i warsztatami naprawczymi, ale zgodnie z wymaganiami określonymi przez Radę Gminy.

W odpowiedzi na zarzut przekroczenia delegacji ustawowej w zakresie § 8 Regulaminu gmina uznała je za niezasadne. Wskazała, że we wskazanym przez Prokuratora zakresie Regulamin określa warunki rozmieszczania pojemników i worków.

W zakresie zaskarżonej części § 9 Regulaminu w odpowiedzi na skargę gmina podała, że powtórzenie niewielkiej części art. 5 ust. 1 pkt 1 u.c.p.g. przy redakcji § 9 Regulaminu nie było rozległe i podyktowane było wyłącznie względami zapewnienia komunikatywności tekstu. Powołała się przy tym na uzasadnienie wyroku z dnia 5 marca 2020 r. III SA/Gd 831/19 Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Gdańsku stwierdził: „Zasady techniki prawodawczej traktować należy przede wszystkim jako zbiór dyrektyw skierowanych do prawodawców. Powoływanie się na naruszenie tych zasad może mieć miejsce wtedy, kiedy zakres powtórzeń

przepisów ustaw, w tym definicji ustawowych, będzie rozległy albo kiedy postanowienia aktu prawa miejscowego będą powodowały zmianę postanowień ustaw (por. T. Bąkowski, „Sądowa kontrola legislacji administracyjnej pod względem zgodności z zasadami techniki prawodawczej. Legislacja administracyjna. Teoria. Orzecznictwo. Praktyka”, pod red. M. Stahl, Z. Łuniewskiej, Warszawa 2012, s. 37-46; G. Wierczyński „Konsekwencje nieprzestrzegania zasad techniki prawodawczej”, w: T. Bąkowski, P. Uziębło, G. Wierczyński „Zarys legislacji administracyjnej. Uwarunkowania i zasady prawotwórczej działalności administracji publicznej”, pod red. T. Bąkowskiego, Gdańsk 2011, s. 86-87).”

W odpowiedzi na zarzuty dotyczące § 13 Regulaminu gmina wskazała, że przepisy zostały sformułowane bez przekroczenia delegacji ustawowej. Ustawodawca nie wprowadził w ustawie żadnych ograniczeń – w zakresie ustalenia w ramach prawa miejscowego – tych obowiązków dla osób utrzymujących zwierzęta domowe. Gmina wskazała, że przepisy te chronią ludzi przed zagrożeniem lub uciążliwością zwierząt domowych oraz chronią tereny użytku publicznego przed zanieczyszczeniem. Regulację taką wymusza dotychczasowe doświadczenie Rady Gminy na bazie konfliktów mieszkańców, interwencji i sporów na tle uciążliwości zwierząt domowych i zanieczyszczeń terenów wspólnego użytku.

Nadto gmina wskazała, że zakwestionowane przepisy § 14 ust. 3 pkt 1 i ust. 3 pkt 3 Regulaminu nie przekraczają delegacji ustawowej, która nakazuje uregulować obowiązki osób utrzymujących zwierzęta gospodarskie, na terenach wyłączonych z produkcji rolniczej, w tym także zakazu ich utrzymywania na określonych obszarach lub w poszczególnych nieruchomościach.

Ustawodawca, zdaniem gminy, nie wprowadził w ustawie żadnych ograniczeń w zakresie ustalenia, w ramach prawa miejscowego, wymagań dla osób utrzymujących zwierzęta gospodarskie na terenach wyłączonych z produkcji rolniczej. Dlatego też przepisy prawa miejscowego powinny chronić nieruchomości i ludzi przed uciążliwością zwierząt gospodarskich, w tym takich jak hałas, odór oraz w zakresie usuwania zanieczyszczeń tych zwierząt pozostawionych na ulicach, placach i w innych miejscach publicznych. Wskazane regulacje nie naruszają delegacji ustawowej. Takie ukształtowanie przepisów wymusza dotychczasowe doświadczenie Rady Gminy w zakresie na konfliktów mieszkańców na tle uciążliwości zwierząt gospodarskich na terenach wyłączonych z produkcji rolniczej i zanieczyszczeń przez nie terenów wspólnego użytku.

Wojewódzki Sąd Administracyjny w Lublinie zważył, co następuje:

Skarga jest częściowo zasadna.

Stosownie do art. 147 § 1 p.p.s.a. sąd uwzględniając skargę na uchwałę lub akt, o których mowa w art. 3 § 2 pkt 5 i 6 p.p.s.a., stwierdza nieważność tej uchwały lub aktu w całości lub w części albo stwierdza, że zostały wydane z naruszeniem prawa, jeżeli przepis szczególny wyłącza stwierdzenie ich nieważności.

W ustawie z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym („u.s.g.”) przewidziano dwa rodzaje naruszeń prawa, które mogą być wywołane przez ustanowienie aktów uchwalanych przez organy gminy. Mogą być to naruszenia istotne lub nieistotne (art. 91 u.s.g.). Za „istotne” naruszenie prawa uznaje się uchybienie, prowadzące do skutków, które nie mogą być tolerowane w demokratycznym państwie prawnym np. podjęcie uchwały przez organ niewłaściwy, brak podstawy prawnej, niewłaściwe zastosowanie przepisu prawnego będącego podstawą podjęcia uchwały, naruszenie procedury podjęcia uchwały (por. wyroki NSA z dnia 11 lutego 1998 r., sygn. akt II SA/Kr 1459/97, Lex nr 33805; z dnia 8 lutego 1996 r., sygn. akt SA/Gd 327/95, Lex nr 25639).

Rozpatrując skargę stwierdzić należy, że zarzuty Prokuratora Prokuratury Rejonowej w Radzynie Podlaskim są zasadne jedynie w części.

W ocenie Sądu nie można uznać przepisu § 4 ust. 2 Regulaminu za naruszający w sposób istotny przepis art. 4 ust. 2 pkt 1 lit. d u.c.p.g. Zgodnie bowiem z tym przepisem ustawy rada gminy upoważniona jest do określenia w regulaminie czystości i utrzymania porządku kwestii mycia i naprawy pojazdów samochodowych poza myjniami i warsztatami naprawczymi.

W § 4 ust. 2 Regulaminu przewidziano natomiast, że: dopuszcza się dokonywanie doraźnych napraw pojazdów samochodowych poza warsztatami samochodowymi na terenie nieruchomości za zgodą jej właściciela i tylko wtedy, gdy nie są one uciążliwe dla sąsiednich nieruchomości oraz nie spowodują zanieczyszczenia wód i gleby, a powstające opady są gromadzone w sposób umożliwiający ich usunięcie zgodnie z obowiązującymi przepisami.

Nie ulega wątpliwości, że zasadniczo mycie i naprawa pojazdów może odbywać się wyłącznie w miejscach do tego przeznaczonych. Wynika to m.in. z przepisów Kodeksu cywilnego, w szczególności dotyczących immisji, zakazujących przekraczających ponad przeciętną miarę oddziaływań na działki sąsiednie, a także z przepisów Kodeksu wykroczeń. Tylko na zasadzie wyjątku czynności te można wykonywać poza myjniami i warsztatami. Ustawa upoważnia radę gminy do określenia w regulaminie szczegółowych warunków tych czynności. Rada gminy powinna mieć zatem na uwadze wyjątkowy charakter tych czynności, gdy są przeprowadzane poza myjniami i warsztatami.

Oceniając legalność zakwestionowanego przez Prokuratora Rejonowego przepisu § 4 ust. 2 Regulaminu, stwierdzić należy, że warunki mycia i drobnych napraw pojazdów samochodowych realizują cel art. 4 ust. 2 pkt 1 lit. d u.c.p.g.. Ze względu na to, że - jak wskazano - obowiązujące przepisy na zasadzie wyjątku dopuszczają mycie i naprawę samochodów poza warsztatami i myjniami, nie można zgodzić się ze stanowiskiem Prokuratora, że wprowadzone w kwestionowanym przepisie Regulaminu ograniczenia, uszczegóławiające - na podstawie wyraźnego upoważnienia zawartego w art. 4 ust. 2 pkt 1 lit. d u.c.p.g. - warunki wykonywania tych czynności w innych miejscach, w sposób nieuprawniony wkraczają w sferę prawa cywilnego; tym bardziej nie można spornego przepisu Regulaminu uznać za istotnie naruszający prawo.

Sąd podzielił w całości stanowisko Prokuratora, iż przekroczeniem art. 4 ust. 2 pkt 2 u.c.p.g. jest § 8 Regulaminu, który wskazuje wymagania dotyczące lokalizacji i użytkowania pojemników i worków. W przepisie wskazano, że pojemniki i worki do zbierania odpadów należy ustawić o określonej godzinie w miejscu dostępnym dla osób korzystających z pojemnika i worka oraz przedsiębiorcy odbierającego odpady, bez konieczności otwierania wejścia na teren nieruchomości, w granicy nieruchomości lub bezpośrednio przy ogrodzeniu przed posesją lub innym miejscu uzgodnionym z odbierającym odpady, do którego możliwy jest dojazd pojazdem do transportu odpadów, z zastrzeżeniem pkt 2 (pkt 1); w przypadku braku możliwości bezpośredniego dojazdu do miejsca ustawienia pojemników i worków do zbierania odpadów, pojemniki i worki należy wystawić w dniu odbioru na chodnik lub drogę przed wejściem na teren nieruchomości lub udostępnić je w sposób uzgodniony z przedsiębiorcą odbierającym odpady (pkt 2); pojemniki i worki należy ustawiać tak, aby nie stwarzały zagrożenia dla innych użytkowników ciągów komunikacyjnych, bezpieczeństwa ruchu drogowego, tak aby uniemożliwić rozrywanie worków przez zwierzęta i wywracanie pojemników przez wiatr (pkt 3); pojemniki i worki należy ustawić tak, aby nie utrudniały korzystania z nieruchomości, w szczególności poprzez zastawianie ciągów pieszych i jezdnych oraz miejsc parkingowych (pkt 4); pojemniki i worki na odpady zbierane selektywnie należy umieszczać w takich miejscach, aby uniemożliwić przedostawanie się do nich wód opadowych lub podsiąkowych do momentu ich odbioru (pkt 5); pojemniki o pojemności powyżej 1100 l powinny być ustawione tak, aby umożliwić dojazd do nich samochodu przystosowanego do odbierania odpadów komunalnych (pkt 6); worki przeznaczone do selektywnego zbierania odpadów należy umieszczać w miejscu ustawiania pojemników lub innym miejscu uzgodnionym z odbiercą odpadów wyłącznie w dniu wskazanym w harmonogramie odbioru danego rodzaju odpadów (pkt 7).

Naczelnny Sąd Administracyjny w wyroku z dnia 26 października 2017 r. (sygn. II OSK 280/16 opubl. w CBOSA) wskazał, że z ustawowego uprawnienia do tworzenia szczegółowych zasad utrzymania czystości i porządku na terenie gminy dotyczących: warunków rozmieszczania tych pojemników i ich utrzymania w odpowiednim stanie sanitarnym, porządkowym i technicznym, mających walor norm kierunkowych i opisowych - nie wynika normatywna możliwość prawodawcy lokalnego do tworzenia nakazów dla właścicieli nieruchomości w postaci określonych prawem obowiązków działania. W szczególności nie wynika, że prawodawca lokalny może ingerować w prawa podmiotowe właścicieli nieruchomości nakazując im podejmowanie czynności, o których jest mowa w Regulaminie polegających na wystawieniu odpadów komunalnych poza teren nieruchomości, w miejsce umożliwiające bezpośredni dojazd.

Niezasadny jest natomiast zarzut skargi dotyczący § 9 pkt 1 zaskarżonego Regulaminu, w którym to przepisie wprowadzono obowiązek utrzymywania pojemników w należyтым stanie technicznym i sanitarnym poprzez dokonywanie przeglądów, konserwacji oraz ich wymiany w przypadku uszkodzenia lub zniszczenia uniemożliwiającego dalsze użytkowanie oraz utrzymywanie ich w należytej czystości. Kolejno w § 9 pkt 2 Regulaminu przewidziano obowiązek utrzymania pojemników w należyтым stanie porządkowym poprzez zapewnienie odpowiedniej wielkości pojemników, aby nie dochodził do ich przepełnienia oraz wydostawania odpadów pod wpływem wiatru, deszczu i innych czynników zewnętrznych.

Należy zauważyć, że art. 4 ust. 2 pkt 2 u.c.p.g. zawiera upoważnienie dla rady gminy do określenia w regulaminie warunków utrzymania w odpowiednim stanie sanitarnym porządkowym i technicznym takich pojemników. Zdaniem Sądu, kwestionowana przez Prokuratora jednostka redakcyjna Regulaminu stanowi

właśnie wypełnienie powyższej delegacji ustawowej, a przy tym zawiera konieczne rozwinięcie i konkretyzację obowiązku ustawowego, który w przeciwnym razie byłby jedynie martwym zapisem (por. wyrok NSA z dnia 19 maja 2011 r., sygn. akt II OSK 469/11 – dostępny w CBOSA).

Mając na uwadze powyższe stwierdzić należy, że wskazane wyżej przepisy zaskarżonej uchwały nie naruszają przepisów prawa w sposób istotny, bowiem uchybienia, których popełnienie zarzuca strona skarżąca nie prowadzą do skutków, które nie mogą być tolerowane w demokratycznym państwie prawnym. Zdaniem Sądu w sprawie niniejszej uchwalenie Regulaminu nie nastąpiło z przekroczeniem upoważnienia ustawowego, które ma miejsce wówczas, gdy organ reguluje takie kwestie, których regulować mu nie wolno.

Ponadto nawet gdyby przyjąć trafność poglądu Prokuratora co do naruszenia zasad techniki prawodawczej, to wskazać należy, że mają one rangę rozporządzenia, a więc również aktu prawnego wydawanego, tak jak zaskarżona uchwała, na podstawie upoważnienia ustawowego. Natomiast samodzielność gminy podlega ochronie prawnej i jej ewentualne ograniczenia mogą wynikać wyłącznie z przepisów rangi ustawowej. Zasady techniki prawodawczej nie będąc ustawą, a jedynie rozporządzeniem, nie mogą ograniczać gminy w stanowieniu norm prawnych, zaś w konkretnym przypadku naruszenie zasad techniki prawodawczej nie może skutkować stwierdzeniem nieważności poszczególnych przepisów. Ponadto należy zwrócić uwagę, że regulamin utrzymania czystości i porządku w gminie pełni nie tylko rolę aktu prawa miejscowego o charakterze powszechnie obowiązującym, ale również rolę informacyjną. Adresat normy prawnej nie musi dla rekonstruowania swojego obowiązku korzystać z innych aktów prawnych i dlatego w jednym akcie prawnym - regulaminie - zawarte są wszystkie kwestie niezbędne do ustalenia zakresu obowiązków takiego adresata normy prawnej.

Prokurator zarzuca przekroczenie granic upoważnienia ustawowego określonego w art. 4 ust. 2 pkt 6 u.c.p.g. w następujących przepisach Regulaminu: § 13 ust. 1, ust. 2 i ust. 5

Przepisy te stanowią – w § 13 ust. 1 Regulaminu – że osoby będące właścicielami lub opiekunami zwierząt domowych są zobowiązane do sprawowania właściwej opieki nad tymi zwierzętami, w tym w szczególności niepozostawiania bez nadzoru i zapewnienia ochrony przed zagrożeniem lub uciążliwością dla ludzi oraz do utrzymania tych zwierząt w sposób nie stwarzający uciążliwości dla osób znajdujących się w sąsiednich lokalach lub nieruchomościach. Natomiast w § 13 ust. 2 Regulaminu ustawodawca miejscowy wskazał, że na terenach użytku publicznego psy mogą być wyprowadzane tylko na smyczy, natomiast psy należące do ras psów agresywnych mogą być wyprowadzane tylko na smyczy i w kagańcu.

W orzecznictwie przyjmuje się, że rada gminy określając na podstawie tego przepisu sposoby postępowania ze zwierzętami tak, by zapewnić ochronę przed zagrożeniem lub uciążliwością dla ludzi, powinna uwzględniać pojęcie zwykłych lub nakazanych środków ostrożności, o których mowa w art. 77 kodeksu wykroczeń. W przepisie tym chodzi o panowanie nad zwierzęciem w stopniu gwarantującym bezpieczeństwo publiczne.

Sąd zgodził się z Prokuratorem w zakresie, w jakim wskazał, że przepis § 13 ust. 1 Regulaminu jest nieprecyzyjny, zbyt ogólnikowy i w istocie nie wprowadza konkretnych obowiązków. W myśl art. 4 ust. 2 pkt 6 u.c.p.g. organ stanowiący gminy uchwalając regulamin utrzymania czystości i porządku na terenie gminy ma obowiązek określić szczegółowo zasady utrzymania czystości i porządku dotyczące obowiązków osób utrzymujących zwierzęta domowe. Nakazu szczegółowego określenia obowiązków osób utrzymujących zwierzęta domowe nie realizuje użycie na doprecyzowanie tych obowiązków zwrotu niedookreślonego jakim jest "właściwa opieka". Ma on bowiem charakter ocenny, co skutkuje wprowadzeniem do regulaminu luzów interpretacyjnych. O takim charakterze regulacji świadczy również posłużenie się przykładowym katalogiem obowiązków, jakie prawodawca miejscowy nakłada na właściciela zwierzęcia domowego. Niewątpliwie także w sposób nadmiernie ogólny ujęta została kwestia niepozostawiania bez nadzoru zwierząt domowych.

Wszelkie ograniczenia praw jednostki, także ograniczenia uprawnień właściciela zwierzęcia domowego, bądź nałożenie na niego dodatkowych obowiązków, muszą być wprowadzane z poszanowaniem zasady proporcjonalności.

Sąd nie podzielił stanowiska Prokuratora co do oceny § 13 ust. 2 regulaminu, który nakłada na właścicieli bezwzględny obowiązek wyprowadzenia psów na smyczy, zaś psów należących do ras psów agresywnych wyłącznie na smyczy i w kagańcu.

Kwestie związane z nałożeniem w regulaminie utrzymania czystości i porządku tego rodzaju obowiązków budzą istotne wątpliwości i rozbieżności w orzecznictwie sądowym, w tym także w orzecznictwie Naczelnego

Sądu Administracyjnego (por. wyroki Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 26 maja 2020 r., sygn. akt II OSK 2950/19 i z dnia 30 kwietnia 2020 r., sygn. akt II OSK 2541/19, CBOSA).

Wojewódzki Sąd Administracyjny w Lublinie w składzie rozpoznającym sprawę stoi na stanowisku, że przepis art. 4 ust. 2 pkt 6 u.c.p.g. upoważnia radę gminy do sformułowania obowiązków właścicieli zwierząt domowych zmierzających do zapewnienia ochrony przed zagrożeniami, uciążliwościami oraz zanieczyszczeniem terenów przeznaczonych do wspólnego użytku, w tym także tych przewidujących konieczność wprowadzania psów na uwięzi lub w kagańcu.

Przepis art. 4 ust. 2 pkt 6 u.c.p.g. upoważnia radę gminy między innymi do określenia obowiązków osób utrzymujących zwierzęta domowe, mających na celu ochronę przed zagrożeniem lub uciążliwością dla ludzi.

Powyższe oznacza, że co do zasady przepis art. 4 ust. 2 pkt 6 u.c.p.g. może stanowić podstawę do nałożenia na właścicieli psów tego rodzaju obowiązków. Regulamin pełni wówczas funkcję precyzującą obowiązki osób prowadzących psy.

Sąd ocenił, że tak sprawowana kontrola nad zwierzęciem daje większe prawdopodobieństwo zniwelowania uciążliwości i zagrożenia dla osób przebywających na terenie przeznaczonym do wspólnego użytku niż kontrola werbalna czy kontrola gestem (por. wyrok NSA z dnia 29 stycznia 2021 r., III OSK 3137/21).

Odmiennej oceny tej kwestii nie uzasadnia odwołanie się do treści art. 10a ust. 3 ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 r. o ochronie zwierząt (Dz.U. 2002 r., poz. 638, dalej u.o.z.). Zgodnie z tym przepisem zabrania się puszczania psów bez możliwości ich kontroli i bez oznakowania umożliwiającego identyfikację właściciela lub opiekuna. Regulacja ta dotyczy zatem w istocie innej kwestii, a mianowicie puszczania zwierząt, a nie ich wyprowadzania (prowadzenia). Szczególnie należy mieć w polu widzenia, że ustawodawca jednocześnie wskazał na obowiązek oznakowania psa, co pozwoli na ewentualną identyfikację właściciela.

Sąd zważył, że wyrażenie „puszczania psa” na gruncie prawa wykroczeniowego bywa rozbieżnie interpretowane. W doktrynie wskazuje się, że art. 166 k.w. (dotyczący puszczania psa luzem w lesie) może bowiem obejmować także sytuacje, gdy niedopilnowany pies zerwie się z uwięzi (por. A. Michalska-Warias [w:] *Kodeks wykroczeń. Komentarz aktualizowany*, red. T. Bojarski, LEX/el., dostęp: 2021, art. 166). W ocenie Sądu wyrażenie „prowadzenie” bądź „wyprowadzanie” obejmuje wyłącznie umyślne działania człowieka i nie wzbudza powyższych wątpliwości.

Z tych względów należało ocenić, że przepisy art. 10a u.o.z. oraz wskazane w regulaminie obejmują swymi hipotezami różne sytuacje faktyczne.

Analogicznie należy ocenić także treść art. 77 k.w. i art. 431 k.c. Przepisy te bowiem regulują kwestie związane z odpowiedzialnością cywilną i karną posiadaczy zwierząt. Nie określają one natomiast wprost obowiązków związanych ze sprawowaniem należytej pieczy nad zwierzętami. W szczególności w k.w. ustawodawca nie wskazał, czym są wskazane w przepisie zwykłe środki ostrożności, które należy zachować przy trzymaniu zwierzęcia.

Reasumując powyższe rozważania należy zatem stwierdzić, że co do zasady wprowadzenie nakazu prowadzenia psa na uwięzi, a przedstawicieli niektórych ras na uwięzi i w kagańcu, nie koliduje z regulacją art. 4 ust. 2 pkt 6 u.c.p.g. Przeciwnie – służy to osiągnięciu celu ustawowego, jakim jest ochrona osób trzecich przebywających w miejscach przeznaczonych do użytku publicznego, w których psy są wyprowadzane.

Podkreślić należy, że przez zagrożenie, o którym stanowi art. 4 ust. 2 pkt 6 u.c.p.g. należy rozumieć nie tylko zagrożenie (ewentualnym) atakiem zwierzęcia, ale także psychiczną obawę, dyskomfort osoby trzeciej, spowodowany tym, że pies porusza się obok bez smyczy i kagańca. Nie ulega bowiem wątpliwości, że pies wyłącznie ze względu na swoje właściwości takie jak duża, silna budowa może wywoływać strach, podobnie jak zwierzę, które wprawdzie tych cech zewnętrznych nie ma, lecz charakteryzuje się nieustępliwością czy zajadłością. W takich sytuacjach psy mogą wywoływać u osób postronnych, szczególnie u dzieci i osób starszych, poczucie zagrożenia dla zdrowia i życia.

Z drugiej strony zgodzić należy się z tym, że ograniczenia nakładane na właścicieli psów powinny mieć charakter proporcjonalny i ekwiwalentny wobec celu, któremu służy regulacja z art. 4 ust. 2 pkt 6 u.c.p.g.

Omawiany przepis regulaminu spełnia wymóg proporcjonalności i ekwiwalentności wobec celu, któremu służyć ma regulacja z art. 4 ust. 2 pkt 6 u.c.p.g. z uwagi na doprecyzowanie, że chodzi tu wyłącznie o wyprowadzanie psów na tereny użytku publicznego.

W kontekście powyższych uwag za uzasadnione można uznać więc wprowadzenie tego rodzaju wymogów w miejscach publicznych.

Przeciwko takiej ocenie nie przemawia to, że w regulaminie obowiązek prowadzenia psa na uwięzi oraz - ras psów uznawanych za agresywne - także w kagańcu wprowadzono w sposób nieprzewidujący żadnych wyjątków, w tym tych wynikających z przepisów obowiązującego prawa. Skoro bowiem wyjątki takie wynikają z przepisów innych, bezwzględnie obowiązujących ustaw, to nie było potrzeby ich powtarzania w regulacji o charakterze regulaminu. Przedmiotowa regulacja ma charakter przepisu o charakterze ogólnym, od którego wyjątki mogą wynikać z przepisów o charakterze szczególnym. Należy zauważyć, że powtarzanie regulacji ustawowych w regulaminie jest niepożądane, nawet jeżeli nie zawsze ma charakter sprzeczny z prawem.

Jednocześnie należy zauważyć, że cytowany powyżej art. 10a ust. 3 u.o.z. również nie przewiduje wyjątków od wprowadzonej normy. Zgodnie z hipotezą tego przepisu zakazane jest puszczanie psa bez uwięzi, nie wprowadzono jednak wyjątków wynikających ze stanu zdrowia psa, jego rozmiaru czy wieku (por. wyrok NSA z dnia 26 maja 2020 r., sygn. II OSK 2950/19).

Odniesć należy się także do podnoszonych w skardze i dość często powtarzanych w orzecznictwie sądów administracyjnych poglądów co do tego, że wprowadzanie tego rodzaju obowiązków należy uznać za niedopuszczalne, jeżeli nie uwzględni ono specyficznych cech biologicznych, wieku, stanu zdrowia i fizjologii zwierząt.

Wojewódzki Sąd Administracyjny w Lublinie w składzie rozpoznającym sprawę stanowiska takiego nie podziela (podobny pogląd wyrażono także w wyrokach WSA w Lublinie z dnia 28 października 2020 r., sygn. akt II SA/Lu 148/20 oraz w wyroku z dnia 21 lipca 2020 r., sygn. akt II SA/Lu 195/20, a także wyroki WSA w Lublinie z dnia 22 kwietnia 2021 r., sygn. akt II SA/Lu 83/21 oraz II SA/Lu 63/21, dostępne w CBOSA).

Po pierwsze nie sposób uznać, że samo wyprowadzenie psa na spacer na uwięzi lub w kagańcu ma charakter zachowania niehumanitarnego. Oczywiście, nałożenie psu kagańca lub smyczy ogranicza w określony sposób zwierzę, jednakże nie można przyjąć, że zachowanie takie - samo w sobie - stanowi dla zwierzęcia torturę, zwłaszcza, gdy uwzględni się, że wyjście na spacer ma jedynie charakter epizodyczny i ograniczony w czasie. Nie ulega także wątpliwości, że właściciel może dostosować smycz (m. in. jej długość), rodzaj i wielkość obroży oraz kagańca do potrzeb czy stanu zdrowia psa.

Po drugie i co istotniejsze postulat uwzględnienia przy nakładaniu tego rodzaju wymogów takich okoliczności jak specyficzne cechy biologiczne, wiek, stan zdrowia i fizjologia psa, nie wydaje się w praktyce w ogóle możliwy do spełnienia albowiem brak jest w obowiązującym obecnie porządku prawnym takich regulacji, które pozwoliłyby na jednoznaczne i nie budzące wątpliwości rozstrzygnięcie, które psy ze względu na swe cechy biologiczne, wiek, stan zdrowia i fizjologię, nie będą stwarzały jakiegokolwiek zagrożenia dla osób trzecich.

W szczególności co do zwierząt brak jest organów oraz procedur prawnych, w ramach których możliwe byłoby uzyskanie skutecznego wobec innych osób, rozstrzygnięcia o tym, że pies ze względu na swe cechy osobnicze, czy też wiek lub stan zdrowia, nie stwarza jakiegokolwiek zagrożenia dla osób trzecich. Nie sposób także wykluczyć, że ugryźć może także mały pies, o niewielkiej wadze, czy też pies rasy uznawanej zazwyczaj za przyjazną i nieagresywną.

Z tych też względów Sąd nie podzielił zarzutu skargi odwołującego się do kwestii związanych z nieuwzględnieniem przez organ przy uchwaleniu zaskarżonego przepisu regulaminu takich okoliczności jak specyficzne cechy biologiczne, wiek, stan zdrowia i fizjologia psa.

Niezasadny jest wniosek Prokuratora o stwierdzenie nieważności § 13 ust. 5, art. 14 ust. 3 pkt 1 i 3 Regulaminu. Przepisy te stanowią realizację upoważnienia gminy wyrażonego w art. 4 ust. 2 pkt 6 i 7 u.c.p.g.

Zgodnie z § 13 ust. 5 Regulaminu właściciele lub opiekunowie zwierząt domowych zobowiązani są do usunięcia zanieczyszczeń spowodowanych przez te zwierzęta na terenie przeznaczonym do użytku publicznego.

Natomiast po myśli art. 14 ust. 3 Regulaminu utrzymujący zwierzęta gospodarskie na terenach wymienionych w ust. 2 zobowiązani są przestrzegać zapisy § 1 i § 2 niniejszego Regulaminu, a ponadto: nie dopuszczać do powstawania wobec innych osób zamieszkujących na nieruchomości lub nieruchomościach

sąsiednich uciążliwości w tym takich jak hałas czy odór (pkt 1), usuwać odchody zwierzęce, resztki karmy lub ściółki pozostawione na ulicach, placach i w innych miejscach publicznych (pkt 3).

Obowiązki wyrażone w powyższych przepisach mają charakter jednoznaczny, konkretny, a nie ogólny i służą niewątpliwie ochronie przed zagrożeniem lub uciążliwością dla ludzi oraz przed zanieczyszczeniem terenów przeznaczonych do wspólnego użytku.

Ustawodawca wprost upoważnił radę gminy do zakreślenia w regulaminie obowiązków osób utrzymujących zwierzęta domowe, mających na celu ochronę przed zagrożeniem lub uciążliwością dla ludzi oraz przed zanieczyszczeniem terenów przeznaczonych do wspólnego użytku (art. 4 ust. 2 pkt 6 u.c.p.g.). W ocenie Sądu nie można spornego przepisu uznać za istotnie naruszający prawo, w szczególności mając na względzie, wskazany powyżej, informacyjny charakter Regulaminu. Uzasadnienie skargi Prokuratora w tym zakresie należało ocenić jako chybione.

Z analogicznych przyczyn nie zasługuje na uwzględnienie zarzut dotyczący istotnej wadliwości § 14 ust. 3 pkt 3 Regulaminu dotyczący zwierząt gospodarskich.

Ponadto, choć nie jest możliwe zapewnienie, by zwierzęta (jakikolwiek) nie powodowały żadnych hałasów bądź odorów, to jednak z kwestionowanego przepisu §14 ust. 3 pkt 1 Regulaminu nie wynika taki obowiązek. Przepis ten odnosi się wyłącznie do „uciążliwości” spowodowanych hałasem czy przykrymi zapachami. Nie każdy zatem hałas czy zapach będzie powodował uciążliwości, a więc sytuację ciężką do zniesienia na co dzień. Obowiązek wskazany w spornym przepisie Regulaminu sprowadza się w istocie nie tyle do uniemożliwienia zwierzętom gospodarskim zachowań zgodnych z ich naturą, ale do takiego zorganizowania pomieszczeń czy terenów otwartych dla tych zwierząt, by minimalizowały one ich zachowania uciążliwe dla otoczenia, co stanowi realizację celu przepisu art. 4 ust. 2 pkt 7 u.c.p.g.

Mając na uwadze to, że unormowania § 8 i § 13 ust. 1 i 2 Regulaminu stanowiącego załącznik do zaskarżonej uchwały w sposób istotny naruszają przepisy prawa Wojewódzki Sąd Administracyjny w Lublinie działając na podstawie art. 147 § 1 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. - Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (tekst jednolity: Dz.U. z 2019 r. poz. 2325 ze zm.) w punkcie pierwszym sentencji wyroku stwierdził ich nieważność, z uwagi natomiast na to, że w sposób istotny przepisów prawa nie naruszają unormowania § 4 ust. 2, § 9 ust. 1 i 2, § 13 ust. 5, § 14 ust. 3 pkt 1, 3 Regulaminu, Wojewódzki Sąd Administracyjny w Lublinie działając na podstawie art. 151 ustawy Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi w punkcie drugim sentencji wyroku skargę w tej części oddalił.

Na oryginale właściwe podpisy; za zgodność z oryginałem.